Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250
(212) 227-5251

РІК LXXXIII. Ч. 229. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 24-го ЛИСТОПАДА 1976 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, NOVEMBER 24, 1976 No. 229. VOL. LXXXIII

НТШ відбуло чергове засідання Управи

Ню Йорк (Р.К.) — В дні 6 листопада 1976 р. тут в домі НТШ відбулося пленарне засідання Управи для зложення звітів з праці Управи та вирішення біжучих справ. На початку засідання голова проф. д-р О. Андрушків згадав тих членів НТШ, які в останньому часі відійшли від нас, а саме: Антона Рудницького. Миколу Величківського, Олександра Грановського і Романа Купчинського. Приявні вставанням з місць і хвилиною мовчанки вшанували їх пам'ять.

По прийнятті протоколу попереднього засідання, голова проф. д-р О. Андрушків звітував про свою участь в Науковій Конференції на пошану І. Франка, про участь у посвяченні пам'ятників на могилах чотирьох членів НТШ в Бавнд Бруку та в симпозіюмі, влаштованім НТШ, УВАН і Гарвардом у Вашінґтоні з нагоди відзначування 200-ліття Америки. Голова відбув у звітному часі численні засідання з членами Управи, репрезентував НТШ на бенкеті на пошану Патріярха Иосифа та брав участь в Науковій Конференції НТШ у Філядельфії. Члени НТШ репрезентували наше Т-во на посвяченні пам'ятника Лесі Українки на Союзівці (пп. Падох, Кобринський), на відзначенні 50-ліття собору св. Володимира (п. Федоренко), на зборах Т-ва Українських Інженерів Америки (п. Максимович), на з'їзді СУСТА та на посвяченні дому УНРади у Філядельфії. З черги обговорено справу податків, наложених нам на нашу посілість в Керґонксоні, яку то справу веде адв. І. Флис. В дискусії проф. д-р Я. Падох подав думку, як використати решту акрів цієї посілости. На внесок проф. д-ра Романа Андрушкова створено дорадчу Комісію для справ податкових (пп. Падох, Нестерчук, Р. Андрушків).

З уваги на найближчі Загальні Збори, які відбудуться весною 1977 р. Управа НТШ назначить на найближчому засіданні в грудні ц. р., 5-тичленну Номінаційну Комісію, яка запросктує склад нової Управи. В справі евент. купна нового дому для НТШ в Ню Йорку звітував голова Комісії проф. д-р Р. Осінчук. Ця справа не поступила наразі вперід. Натомість схвалено перевести направу-перерібку дому НТШ при 13-ій вулиці в Ню Йорку у власному заряді. З черги обговорено поставлення пам'ятника на могилі сл. п. проф. д-ра Романа Смаль-Стоцького. Управа рішила інтервеніювати у арх. Ю. Ястремського, який займається виготовленням проєкту цього пам'ятника.

Прийняті у звичайні члени НТШ: о. д-р Сергій Фединяк, ЧСВВ, інж. архітект Любомир Калинич, канд. наук Іван Ю. Громик, проф. д-р Валентина Компанієць-Барсом. Статус „дігнус" схвалено таким членам-кандидатам до вищого ступня членства: о. д-рові С. С. Фединякові, канд. наук І. Ю. Громикові, проф. д-р О. Ашер-Драй Хмарі, проф. д-рові В. Лучкову.

Появився друком у люксусовому виданні каталог дереворитів Я. Гніздовського



Мистець Яків Гніздовський з дружиною Стефанією під час відвідин у „Свободі".

Монументальний каталог дереворитів відомого нашого мистця Якова Гніздовського щойно появився в люксусовому виданні у в-ві „Пелікан Паблішінґ Компані" в Ґретна в Луїзіяні .Ця книга великого формату появилася під редакцією Ейба М. Таґіра, мол., з передмовою Пітера А. Віка та автобіографічним есеєм самого мистця Якова Гніздовського та включає на своїх 165 сторінках 219 репродукцій дереворитів нашого мистця, виконаних ним в часі від 1944 до 1975 року. П. А. Вік у передмові стверджує, що „дереворити Якова Гніздовського деякі найсвіжіші і найбільш оригінальні графічні відбитки в американському графічному мистецтві минулих 30 років". Автор в дальшому зараховує дереворити Гніздовського до тих мистецьких творів, які „тривають вічно". Сам Гніздовський у своїх „Рефлексіях мистця" описує своє зацікавлення того роду мистецтвом та свою працю, описує їх із питомою скромністю, що ще більше надає цій розповіді характеру майже чарівної казки.

Книжка в твердій оправі червоного кольору коштує 25.00 долярів. Відвідавши редакцію „Свободи" минулого тижня в товаристві своєї дружини пані Стефанії та за репрезентувавши редакції оказійний примірник цього унікального Каталогу його мистецьких праць, маестро Гніздовський рівночасно поінформував, що під час зв'язаного зі святом Праці довгого дінця цього тижня він перебуватиме на Союзівці і зацікавлені цим виданням гості зможуть набути цю книгу з його автографом.

ВЕЧІР КОЛЯД БІЛЯ ЯЛИНКИ

Ню Йорк. — В суботу 11 грудня ц.р. тут у приміщеннях Українського Інституту Америки — 2 Схід 79-та вулиця, відбудеться заходом Секції дружин лікарів при Українському Лікарському Товаристві Північної Америки — Вечір коляд біля ялинки у виконанні хору ім. Митрополита Андрея Шептицького при церкві св. Юра під диригентурою о. І. Сембрата. Початок імпрези год. 7.30 вечором. Дохід призначений на добродійні цілі.

КАРТЕР І ФОРД ДЕМОНСТРУЮТЬ ВЗАЄМНУ ПРИЯЗНЬ І ДОПОМОГУ У ЗМІНІ УРЯДУ



Новообраний президент Джіммі Картер (зліва) під час нарад з президентом Фордом в Білому Домі.

Вашінґтон. — У понеділок, 22-го листопада, новообраний президент Джіммі Картер відбув понад годинну нараду з президентом Джералдом Фордом, обговорюючи різні питання переходу влади,як також ряд проблем внутрішньої та закордонної політики країни.В той самий час дружина Президента, п-і Бетті Форд, ознайомила п-і Розалин Картер з Білим Домом.

Подробиць про нараду Картера з Президентом не подано, але стало відомо, що вони заторкали питання державного бюджету, зв'язків ЗСА із союзниками з Північно - Атлантійського Союзу (НАТО), як рівнож економічні проблеми вільного світу. На самому початку наради Джіммі Картер запитав президента Форда, чи не думає, що було б добре скликати ще одну „економічну вершинну" конференцію, подібну до тих, які відбулися в Парижі минулого року та в Пуерто - Ріко минулого літа. Новообаний президент Картер сказав, що така конференція дасть йому змогу зустрінутися з лідерами інших держав. Президент Форд погодився, зазначуючи,що дві попередні економічні конференції, в яких він брав особисту участь, були „дуже корисні" і також порадив Картерові відбути нараду з лідерами держав-членів НАТО. Однак, пресовий секретар Джіммі Картера, Джоді Повелл, заявив, що новообраний президент плянує додержатися своєї обіцянки, що протягом першого року його каденції не плянує виїздити із ЗСА і тому зустрічі з лідерами інших країн правдоподібно відбудуться на американській території.

Після розмови Картера з президентом Фордом, що, між іншим, була першою їхньою зустріччю від їхніх передвиборчих публічних дебат, Джіммі Картер сказав кореспондентам, що „приязнь і допомога", які президент Форд виявив йому після виборів, є найкращим доказом, що „Америка об'єднана" і це повинно запевнити американський нарід і всі країни світу, що перебрання влади відбудеться „гладко і спокійно". Він висловив подяку Президентові і сказав, що єдність і спільні цілі запевнять, що ЗСА зможуть причинитися до миру в світі та зуміють розв'язати свої внутрішні проблеми.

Президент Форд знову повторив, що „всіми способами" допомагатиме Джіммі Картерові під час „переходового періоду", бо це його, Форда, обов'язок, як і обов'язок всіх членів теперішнього уряду, бо всі мають „добро країни та народу на серці".

Перед зустрічею з президентом Фордом, Джіммі Картер відбув наради з Джеймсом Линном, директором Бюра Управління та Бюджету, секретарем оборони Доналдом Румсфельдом, секретарем скарбу Вілліямом Саймоном, секретарем здоров'я, шкільництва і суспільної опіки Дейвидом Метюсом і Артуром Бирнсом, директором Федеральної Ради Резерв. У понеділок Дж. Картер також нараджувався з новообраним віцепрезидентом Волтером Мондейлом та з кількома своїми дорадниками в справі підшукання осіб на головні пости в його уряді.

На вівторок була заплянована зустріч з головами чільних комісій обох Палат Конґресу та з провідними республіканськими законодавцями.

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ І ПРИЙНЯТТЯ ОБУЛІД

Ню Йорк. — В суботу, 27 листопада ц. р. Об'єднання Українських Лісників і Деревників відбуде тут свої Загальні Збори, а вечором о год. 6-ій в Українському Народному Домі при 2-ій евеню — спільне лісницьке прийняття з доповіддю лісмайстра Я. Зубаля, письменника-ґумориста Івана Керницького-Ікера та інших. Вступ на прийняття 10 долярів від особи.

Союзівка відзначить День Подяки традиційними стравами й імпрезами

Союзівка. — Як і в минулих роках, ця оселя УНСоюзу гоститиме родини, поодинокі особи і групи відвідувачів традиційним і торжественним обідом з нагоди свята Дня Подяки в четвер, 25-го листопада, приготовивши заздалегідь не тільки обов'язкового індика, але й мистецьку програму із забавою в суботу, 27-го листопада.

Рівнож як і в минулих роках, маестро Яків Гніздовський буде одним із почесних гостей на Союзівці під час — для декого — „довгого вікенду", пов'язаного з тим роковим святом, і підписуватиме його дереворитом окрашене мистецьке меню. Крім цього, Я. Гніздовський матиме до диспозиції певну кількість щойно опублікованої колекції його дереворитів, які можна буде набути з його особистим підписом. Люксусово зредаговану збірку цього українського мистця випустила в світ мистецька ґалерія в Ню Орлінс, Люізіяна.

Бажаючих відвідати Союзівку в День Подяки чи залишитись довше, управитель Володимир Квас просить зголошуватись, телефонуючи на число (914) 626-5641.

В суботу увечорі гостей забавлятимуть вокалістки Маруся Штинь і Орися Штинь-Гевка, молода танцюристка Оля Піскор, а опісля до танців приґраватиме оркестра Союзівки під керівництвом Володимира Добущака.

„ВБИВАЮТЬ МОГО ВАЖКО ХВОРОГО СИНА! НЕГАЙНО ЗВІЛЬНІТЬ ЙОГО" — ПИШЕ МАТИ О. СЕРГІЄНКА У ПОТРЯСАЮЧОМУ ЛИСТІ ДО БРЕЖНЄВА

Ню Йорк (Пресова Служба ЗП УГВР). — На Захід продістався поширюваний в СССР у самвидаві найновіший лист Оксани Мешко до Брежнєва, в якому вона розповідає про жахливі знущання над її сином Олександром Сергієнком та вимагає його звільнення. Подаємо повний текст її листа.



Оксана Мешко, мати Ол. Сергієнка

ВІДКРИТИЙ ЛИСТ Л. І. БРЕЖНЄВУ

Шановний Леоніде Іллічу, до Вас звертається мати політв'язня Владимірської тюрми Олександра Сергієнка. Що таке Владімірська тюрма — сьогодні знає весь світ. За мирного часу, коли немає таборів військовополонених, нічого жорстокішого, більш нелюдського на земній кулі не існує.

Ми з Вами, Леоніде Іллічу, люди одного покоління. Я трохи старша за Вас, з цієї причини правом змученої материнської душі, для якої назавжди зникли бюрократичні умовності, висловлю те, що велить сумління.

Мій син важко хворий — у нього хронічна форма туберкульози. У тюрмі хвороба загострилася. 20 червня 1976 року я мала з ним побачення — від нього лишилася кожа на кості. Не вистачає навіть сил, щоб поворухнути губами — я ледве могла почути, що він хотів сказати. Не в спромозі ступити кілька кроків, не підтримуючися руками за стіни. І от його, людину, що гине,, визнали цілком здоровим! Визнали тільки тому, що я в своїх листах на Ваше ім'я вимагала його звільнення: дальше його перебування в тюрмі рівнозначне смертному вирокові. Таким чином я, рідна мати, дозволивши собі звернутися з благанням про допомогу до Вас, найпершої людини нашої країни, своїм нерозважним вчинком прирекла сина на смерть! Що може бути жахливіше від цього?! Ти шукаєш захисту, а приносиш смерть . . . Там, де щось подібне дістьcя, уже немає надії почути добре слово.

Мені коштувало немалих зусиль, щоб знову звернутися до Вас із цим листом. У моїх вухах усе ще звучать глумливі слова начальника Владімірської тюрми полковника Завялкіна: „Як мати, Ви мусіли б бути задоволені, що ми вилікували Вашого сина від туберкульози. Сьогодні він зовсім здоровий".

І так усюди: „Здоровий, зовсім здоровий". Що це — помста за мої листи на його оборону? Зняли з диспансерного обліку, позбавили навіть тих невеликих пільг, які він мав як важко хворий. Залишили помирати без медичного догляду. О великий Гіппократе! Таж ці люди, одержуючи дипломи лікарів, клялися своїм ім'ям присвятити життя духові любови до ближнього, духові братерського співчуття. Хто ж перетворив їх серця на бездушне каміння? . . .

Я не вважаю цей траґічний наслідок Вашою особистою відповіддю на мої благання про допомогу — я розумію, що Ви моїх листів не читали. Замість Вас мені відповів полковник Завялкін. І відповіли тюремні стіни, які сьогодні є для мого сина єдиною підпорою. Принаймні вони не відмовляють підтримки, коли він валиться з ніг і ніхто інший підтримати його не бажає.

Мені кажуть: „Ваш син — злочинець. Якого ж милосердя Ви для нього вимагаєте?" Алеж так говорили завжди.

Леоніде Іллічу! Ви — активний учасник XX і XXII з'їздів. Боже, скільки було обурень з приводу сталінських зловживань владою! Скільки висловлено співчуття жертвам несправедливих репресій! Навіть ухвалено здвигнути пам'ятник у Москві — щоб нащадки не забу-

(Закінчення на стор. 4-ій)

БРЕЖНЄВ І ЧАУШЕСКУ СТВЕРДЖУЮТЬ „РІЗНИЦІ В ПОГЛЯДАХ", АЛЕ БАЖАЮТЬ СПІВПРАЦІ

Букарешт, Румунія. — В понеділок, 22-го листопада ц. р., прибув до Румунії з офіційною візитою генеральний секретар ЦК КПСС Леонід Брежнєв, який має намір у розмовах з генеральним секретарем румунської компартії Ніколаї Чаушеску злагіднити довготривалі холодні відносини між обидвома сусідуючими країнами і обміркувати дальшу співпрацю між СССР і Румунією на економічному і політичному відтинках, яка однак не змінялa б дотеперішньої незалежної політичної й ідеологічної лінії Букарешту, що її веде Чаушеску. Вже у самому привітанні на летовищі, як також пізніше на вечері в обидвох комуністичних верховодів помітний був злагіднюючий тон, хоч Чаушеску не вагався підкреслювати, що між обидвома країнами існують деякі різниці в поглядах на поодинокі справи. „Але ці різниці, — заявив Чаушеску, підносячи тост на честь привітання Л. Брежнєва, — не повинні бути причиною браку співпраці між нашими партіями і країнами". Брежнєв, відповідаючи на привітання, більше займався економічними проблемами, але вкінці закликав до збільшеної координації закордонної політики СССР і Румунії. Чаушеску вітав Брежнєва також на летовищі, а біля 150,000 румунів, вимахуючи совєтськими і румунськими прапорцями, голосно вітали совєтського ватажка на 11-милевому шляху з летовища до середмістя Букарешту. Кореспонденти стверджують, що в часі побуту в Румунії президента Джералда Форда минулого року було багато більше народу. Ще таки того самого дня перед вечерою Брежнєв і Чаушеску відбули першу вступну розмову, яка, як стверджує румунська преса, проходила „у теплій і товариській атмосфері". Докладніші переговори, в яких візьмуть участь також міністер закордонних справ СССР Андрей Громико та Константин Катушев, відповідальний член Політбюра за співпрацю з комуністичними партіями, відбуватимуться у вівторок і середу цього тижня.

Помимо того, що в Румунії гостює Леонід Брежнєв, М. Чаушеску знайшов час, щоб особисто стрінутись з секретарем торгівлі ЗСА Еллiотом Річардсоном, який продовжує вести узгіднюючі розмови про недавно підписаний 10-річний торговельний договір між Румунією і ЗСА. В четвер, або в п'ятницю цього тижня в Букарешті відбудеться конференція представників держав Варшавського Пакту, в якій Леонід Брежнєв візьме участь.

Рада Безпеки погоджується на членство Анґолі в ОН

Об'єднані Нації. — У понеділок, 22-го листопада, Рада Безпеки Об'єднаних Націй схвалила пропозицію, щоб африканська країна Анґоля стала 146-им членом цієї міжнародної організації. Тринадцять членів Ради Безпеки голосували за пропозицією, ЗСА здержалися від голосування, а комуністичний Китай відмовився брати участь в цьому засіданні Ради. ЗСА, які минулого червня були наклали „вето" на членство Анґолі в ОН, заявляючи тоді, що в тій африканській державі фактичну владу мають кубинські військові частини, того разу не накладати „вето", зазначаючи, що йдуть на руку іншим африканським державам, які хочуть, щоб Анґоля була членом ОН. Однак, амбасадор ЗСА до ОН, Вілліям Скрентон, перед остаточним голосуванням висловив гостру промову, в якій сказав, що Вашінґтон має „поважні сумніви" чи Анґоля є „дійсно самостійною державою" бо там далі перебуває велика кількість кубинських вояків, в уряд в Луанді не контролює всієї території Анґолі, бо там далі продовжується громадянська війна. Як відомо, приблизно 15,000 кубинських вояків і допомога Совєтського Союзу, який доставляв велику кількість зброї та амуніції, причинилися до того, що владу в Анґолі захопила марксистська фракція.

Квебек не відділюватиметься від Канади без мандату населення провінції

Монтреаль. — Рене Левек, лідер Квебекської партії, яка минулого тижня виграла вибори до провінційного парляменту Квебеку і яка обстоює право цієї французькомовної канадської провінції на самостійність, у неділю, 21-го листопада, заявив на пресовій конференції, що коли перебере пост прем'єра Квебеку, то його уряд не буде робити жадних заходів „однобічно відокремлювати Квебек від Канади", аж поки населення провінції у референдумі не заявить, що хоче „незалежности Квебеку". Левек признав, що покищо більшість населення Квебеку є проти відокремлення від Канади, як рівнож признав, що під час минулотижневих виборів його партія здобула більшість тому, що обіцяла розв'язати економічні та фіскальні проблеми провінції, а не тому, що стоїть за відокремленням Квебеку. Проте, заявив, що надіється, що з часом ідея сепарації від Канади здобуде підтримку більшости населення Квебеку. Він рівнож висловив надію, що якщо б вислід референдуму закликав до відокремлення, то федеральний уряд в Оттаві не протиставитиметься тому рішенню. Однак, якщо більшість мешканців Квебеку голосуватиме проти сепарації, то його уряд підчиниться волі народу, — сказав Левек.

Конґресова Гельсінкська Комісія закінчує відвідини країн Европи

Беоґрад. — Створена недавно Комісія Конґресу ЗСА, яка має за завдання нагллядати за тим, чи всі держави які підписали Гельсінкську декларацію, додержуються її, зокрема ті постанови, які стосуються людських прав, закінчує свої відвідини країн Західньої Европи і Юґославії, єдиної комуністичної держави, яка дозволила тій комісії прибути на перевірку. Румунія, яка раніше погодилася на відвідини Комісії, в останній хвилині відкликала свій дозвіл, заявляючи, що 6 сенаторів і 6 конґресменів, які є членами Комісії, можуть прибути як „індивідуальні відвідувачі", але не в ролі членів Комісії. Інші комуністичні держави, зокрема Совєтський Союз, взагалі непогодилися на приїзд Комісії. Дванадцять членів-законодавців виявили невдоволення з факту, що ще на початку листопада, коли Комісія вибиралася до країн Европи, державний секретар Генрі Кіссінджер заборонив трьом представникам виконавчої частини федерального уряду, які входять в склад Комісії, брати участь у поїздці Комісії по европейських країнах, а тільки дозволив їм їхати до Брюсселю на наради НАТО та Европейського Спільного Ринку.

РАДА ПЛАСТОВОГО КУРЕНЯ „ВЕРХОВИНКИ"

Ню Йорк (Н. Н.) — В неділю 21-го листопада ц. р. тут в Пластовому Домі відбулася Рада 28-го Куреня УПС „Верховинки". Курінь спрямував свою діяльність особливо на піддержку преси й видань для дітей і молоді. Для цього — веде висилкову станицю ОПДЛМ на ЗСА, веде акцію „Серце і книжка", влаштовує виставки книжок для дітей і молоді, допомагає фінансово пластовим виховним журналам тощо. Уступаюча довголітня курінна Ліда Черник здала звіт з діяльности куреня. Новий провід очолила пл. сен. Ніна Самокіш.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07303.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Уявна Небезпека

Перемога франкомовних сепаратистів у недавніх виборах Квебеку викликала різні голоси і коментарі також по цей бік річки св. Лаврентія, в З'єднаних Стейтах Америки. На окрему увагу в цій оркестрі американських коментаторів заслуговує редакційна стаття ,,Двомовна небезпека'', надрукована в ,,Ню Йорк Таймсі'' з 22-го листопада, бо вона своїми висновками про цю ,,двомовну небезпеку'' піддає думку, щоб повернути взад колесо американської історії від теперішньої концепції етнічно-культурної мозаїки до колишнього ,,перетоплюючого глечика''. Правда, в коментарі ,,Н. Й. Таймсу'' мова тільки про еспаномовних громадян, але висновки посередньо заторкують також і всі інші етнічні групи.

Очевидно, що коментатор ,,Н. Й. Таймсу'' здає собі справу з великої різниці між франкомовними громадянами Квебеку та інакшемовними етнічними групами в З'єднаних Стейтах. Він також свідомий того, що квебекські французи перемогли у виборах не своїм ,,сепаратизмом'', але переважно економічними аргументами, але тим не менше робить висновок власне відносно ,,двомовної загрози''. В коментарі дослівно сказано: ,,Було б смішним викривленням піддавати думку, що З'єднаним Стейтам загрожує будь-який політичний сепаратизм в результаті можливого поширення заселених еспаномовними громадянами обширів. Але не буде перебільшенням пересторога, що теперішня заохота закріплювати такі території перманентно з помилкових міркувань, що вони є виявом позитивного плюралізму, вказує шлях до культурної, економічної і політичної подільности...''.

Свою пересторогу базує коментатор ,,Н. Й. Таймсу'' на прикладах метрополітального Ню Йорку, де еспанську мову використовується власне для такої ,,подільности'', а не для тієї цілі, для якої обстоює двомовність в школах ,,Н. Й. Таймс'', себто для того, щоб не-англомовні школярі при допомозі своєї рідної мови могли швидше вивчити англійську мову та швидше інтеґруватись в американський англомовний світ. Газета на закінчення додає, що це також в найкращому інтересі не-англомовних громадян.

Висновки ,,Н. Й. Таймсу'' з перемоги сепаратистів у Квебеку не мають дійсної підстави, щоб натякати навіть тільки на можливість подібної ,,загрози'' для Америки. Але в тій уявній загрозі криється дійсна загроза сповільнення згаданої ,,Н. Й. Таймсом'' теперішньої заохоти до етнічности, до плекання своєї рідної мови і культури та збагачування ними загальноамериканської скарбниці, збагачування тієї єдиної в світі справжньої расово-культурної мозаїки, що нею була, є і повинна залишитися Америка, національним моттом якої є: ,,З множества одне''!

Демократизація Еспанії

Минулого тижня Еспанія зробила ще один крок в напрямі демократії: дотеперішній парлямент, призначений ще диктатором Франсіском Франком, полавляючою більшістю голосів схвалив резолюцію, яка передбачає загальні парляментарні вибори, які мають відбутися наступного року, і тим самим дотеперішній парлямент проголосував свою самоліквідацію.

Хоча цю резолюцію має ще затвердити населення Еспанії в референдумі, який правдоподібно відбудеться в кінці грудня цього року, то саме рішення дотеперішнього парляменту треба вважати великою перемогою короля Хуана Карльоса та його прем'єра Адольфа Суареза, які ведуть кампанію поступової ліквідації залишків диктаторської системи генералісимуса Франка. Заплямовані парляментарні вибори будуть першими виборами в Еспанії від 1936-го року і представлятимуть собою ще один доказ, що король Хуан Карльос дійсно плянує привернути Еспанії ,,справжню свободу'', як це він обіцяв, коли перебирав виконавчу владу над тією країною.

Існували побоювання, що пляни Короля не матимуть успіху, бо багато коментаторів думало, що скрайньо-праві елементи все ще мають такі значні впливи в Еспанії, що не допустять до жадної реальної демократизації політичного і суспільного життя тієї країни. Крім того, поміркованi кола Еспанії спершу не довіряли обіцянкам Хуана Карльоса, бо ж сам Франсіско Франко вибрав молодого принца на свого наступника.

Однак показалося, що король Хуан Карльос і призначений ним прем'єр Адольф Суарез таки плянують ступнево знести диктаторську систему, встановлену і залишену Франком. Кілька місяців тому проголошено автономні права для таких національних меншин, як баски, катальонці і ґалісійці, дозволено формувати деякі політичні партії, тоді, коли раніше була легальною тільки ,,Фалянґа'', очолювана Франком, а рівнож послаблено контролю над пресою, різними суспільно-громадськими організаціями та установами тощо. Однак, найважливішим кроком до демократизації країни таки будуть парляментарні вибори, запляновані на першу половину наступного року.

Було б ще передчасним твердження, що Еспанія вже в 1977-му році стане ,,демократичною державою'' в повному розумінні цього поняття. Деякі партії правдоподібно остануться ще нелеґальними, робітничі спілки ще не матимуть такої свободи діяння, як наприклад в ЗСА, Франції, Великобританії, і можна передбачувати, що поліційні чинники матимуть більші повновласті, ніж поліція в дійсно демократичних державах. Треба пам'ятати, що в Еспанії демократія ніколи не запустила глибоких коренів, і король Хуан Карльос та прем'єр Суарез мусять ступати обережно, щоб вводити реформи, і в той самий час задержати в країні мир і порядок. Дотеперішні заходи Короля та його прем'єра дають підстави сподіватися, що Еспанія, яка ступила на шлях ступневої демократизації, продовжуватиме йти тим шляхом аж до часу, коли в тій країні не тільки на слові, але в дійсності існуватиме система, базована на ,,зверхності права та на суверенній волі народу'', як це зазначено в резолюції в справі парляментарних виборів.

В День Подяки ТУСМ пригадає американцям недолю України

Ню Йорк, Н. Й. — В ночі з середи на четвер 24-25 листопада, починаючи о півночі, Товариство Української Студіюючої Молоді ім. Міхновського (ТУСМ) організує 24-годинну голодівку на 47 вулиці і 5-ій евені біля совєтської летунської аґенції ,,Аерофлот''. В сам День Подяки в четвер, відбудеться маніфестація на тому самому місці від 2-ої до 4-ої години по полудні. Маніфестація і голодівка проходитиме під гаслом: ,,Американці! коли ви дякуєте за ваші багатства і добробут, пам'ятайте, що не всі люди знаходяться в таких самих сприятливих обставинах: українські політичні в'язні караються в московських большевицьких тюрмах та концтаборах за їхню оборону національних та культурних прав України''.

ЕВРОПЕЙСЬКА КОНФЕРЕНЦІЯ АБН

Манчестер, Англія. — В днях від 14-го до 17-го жовтня ц. р. відбулася тут Европейська Конференція Антибольшевицького Бльоку Народів, яка провадилась формою внутрішніх і відкритих сесій та включала також велике репрезентативне прийняття з мистецькими виступами і масове публічне віче та концерт, в якому взяло участь понад 1.500 українців і людей інших національностей серед них багато високих англійських достойників і осіб з політичного, культурного, наукового і мистецького світу. Крім делеґацій поневолених націй і представників АБН — делеґатур з Ню Йорку, Мадріду, Риму, Брюсселю, Мюнхену та інших міст Німеччини, в Конференції взяли участь всі члени Центрального Комітету АБН на чолі з головою Ярославом Стецьком, три делегати з Вашінґтону, генеральний секретар Американської Ради за свободу світу Лі Едвардс, проф. Дейвід Ров і голова Ради Американських Справ проф. Роджерс Пірсон. У Конференції активно працювали посол британського парляменту з Робітничої партії Вілліям Вітлок, голова Британської Ліги за Свободу Дон Мартін, леді Бервуд, представник Китайської Національної Республіки та численні представники українських організацій, зокрема молоді, зорганізованої в СУМ-і і студентських товариств, як також багато представників з-поміж поневолених Москвою народів та репрезентанти понад 70-х громад, зорганізованих у Великій Британії.

Конференція, крім полагодження своїх організаційних справ, застановлялася над засадничими питаннями закордонної політики, зокрема тієї, яка тісно пов'язана з політикою визволення України й інших поневолених народів, зайняла становище до актуальних політичних, релігійних і церковних справ, до подій в Україні, засудила ,,доктрину Сонненфелдта'' тощо. Секретаріят Конференції від імени учасників вислав телеграми до президента Форда і новообраного президента ЗСА Джіммі Картера з вимогою, щоб вони зайняли становище до боротьби за національно-державну незалежність поневолених Москвою народів.

Учасники вшанували окремою церемонією пам'ять сл. п. Степана Бандери, Провідника ОУН, і взяли участь в урочистій Панахиді і Службі Божій, яку відправили за переслідування Церкви в Україні о. Ярема Гаврилюк, о. Ратушинський і литовський священик.

На Конференцію наспіло понад 100 привітів з різних країн світу, які були відчитані на пленарних сесіях Конференції секретаря Президії. В рамках Конференції відбулася також успішна пресова конференція з участю біля 50 кореспондентів англійської, американської, німецької, італійської, французької та іншої преси, як також українські журналісти. Багато кореспондентів були присутніми на залі нарад Конференції і завдяки їм англійська преса широко звітувала про перебіг нарад, віче, пресову конференцію, концерт тощо, цитуючи навіть дещо з промов визначних політичних діячів, виголошені ними в різному часі і на різних сесіях.

В кінцевій стадії Конференція прийняла ряд постанов і резолюцій в обороні державної незалежности і людських прав, у справі Югославії, вже згадуваної доктрини Сонненфелдта, в обороні Українських Церков та інші.

У становищі Конференції АБН в обороні державної незалежности і людських прав для усіх поневолених Москвою народів між іншим говориться, що АБН обстоює право для всіх народів на державну незалежність, рівні права розвитку для всіх людей, соціяльну справедливість, свободу творчости, релігії, вислову, мови і об'єднання. АБН вважає, що здійснення права на державну незалежність є передумовою здійснення людських прав, бо ці права можуть бути додержані і респектовані тільки у власній державі, а не в імперії, яка поневолює інші народи. Конференція засудила також Гельсінкську Декларацію, яка відкриває дорогу для російської імперіялістичної експансивної політики і забезпечує за Москвою право панування в Европі і поза нею.

Покликаючись на Богом дані природні права кожної нації на державну незалежність, на невідкличне право кожної людини виявити свій творчий дух у свободі, на Декларацію ОН з 1960 р. (ще раз підтверджену в 1970 р.) стосовно деколонізації цілого світу, на Хартію ОН і на універсальну декларацію про людські права, беручи під увагу Декларацію Конгресу ЗСА і закон про поневолені нації з 1959 р., який забезпечує підтримку ЗСА всім поневоленим народам і сателітним країнам в боротьбі за їхню незалежність, Конференція ствердила, що АБН ніколи не прийме і не визнає Гельсінкського Договору та повністю його засуджує. Конференція закликає також усі народи — поневолені і вільні — активно боротися всякими доступними засобами проти Москви, бо розвал совєтсько-російської тюрми народів лежить в інтересі всіх народів.

У справі оборони переслідуваних Церков Конференція АБН гостро засуджує і протестує проти варварського переслідування релігії і Церков російськими воюючими безбожниками та комуністичними деспотами в різних поневолених країнах, зокрема в Україні, Латвії, Литві, Естонії, Білорусі, Східній Німеччині, Болгарії, Чехії, Словаччині, Хорватії, Туркестані і Кавказьких країнах та закликає Ватикан та Світову Раду Церков припинити співпрацю з безбожницькими імперіялістичними режимами і розвивати екуменізм з катакомбними підпільними Церквами, а не з вислужницькою Церквою Пімена. Конференція АБН висловила свою повну підтримку змаганням УКЦеркви для створення патріярхату і переслала вислови глибокої пошани та привіту Ісповідникові Віри і Мученикові за Христову Церкву і свою націю, Патріярхові Йосифові Сліпому.

З огляду на те, що у сьогоднішньому світі проходять глибокі антиколоніяльні процеси, і що совєтсько-російські імперіялісти не відрікаються ідеї запанувати над цілим світом, Конференцію АБН треба вважати успішною під кожним оглядом, бо вона, як зрештою усі попередні конференції, є важливим форумом вислову думки антикомуністичних сил світу, які вважають, що єдиною альтернативою оминання атомової війни у світі і встановлення миру є розвал московської тюрми народів шляхом національних революцій і побудова на її руїнах самостійних держав поневолених Москвою народів. Конференція АБН осягнула свою ціль.

В. Л-ць

Улас Самчук

ІНКИ, АВКИ І БАНДИТИ З САН АВҐУСТІНО

,,Я почала свою подорож в Колюмбії з міста Богота. Тоді поїхала автобусом долиною ріки Магдалена поміж двома ланцюгами Андів. Дорога була дуже небезпечна, понад проваллями: приходилось переїжджати річки в брід, стрибати по вибоях й калюжах, і кінчалась вона в селі Сан Августіно, де нам ще й погрожували бандитами. Там оглядали ще недосліджені кам'яні фігури з-перед двох тисяч літ.

Опісля їхали автобусом дванадцять годин через середущий ланцюг Андів, де майже не було людських осель. Дорога була дуже мальовнича, але знову таки небезпечна, бо безперервні дощі спричиняли обвали землі.

В Папаян — мальовничому містечку, оглядали місцевий ярмарок з озброєною військовою ескортою. Побували також в дуже поганому злодійському місті Калі, а звідтіля перелетіли до Кіто в Еквадорі. Еквадор привітний. Оглядали мальовничий ярмарок тканин в Отавало. Тут вже не було чого боятися. Люди гарні і здорові.

Летіли маленьким літачком поміж верхами гір до присілка Кока, (,,Кока-Кола''!) над Ріо Напо. Ця річка належить до басейну ріки Амазонки, має ту саму фльору і фавну, що й весь басейн. Жили на баржі, а роз'їжджали індіянським човном, видовбаним з одної колоди. Один з наших провідників був з племени Авків, які ще є ловцями кам'яної доби і донедавна вбивали всіх, хто заходив на їхню територію. Правий берег Ріо Напо ще досі уважали територією Авків, хоча це плем'я відійшло від берегів яких десять років тому. Я вчилася вживати ,,дмухавку'' Авків - їх зброя з отруєними стрілами, вложеними до цівки, в яку треба дмухати. Ми відвідали сільце індіян племени Кічуа на лівому березі ріки, як також гасієнду одного кольоритного дідича, шукача золота і пригод. Загостили також до однієї місії євангеличних місіонерів, які поширюють серед місцевих племен Біблію... В малих допливах ріки чигали на нас різні небезпеки — хижі пірани (рід риби), алігатори, анаконди (рід удава). В джунґлях кишіло від величезних мотилів, найрізноманітнішої пташні, всіляких муравлів, різновидних гадів. Взуті у високі чоботи, ми годинами продиралися крізь непролазні хащі найдивовижнішої рісні. Плавали по самій Ріо Напо, де, як казали, з огляду на прудку течію, було менше небезпеки від всіляких хижаків.

Побували на рівнику і перейшли його в південному напрямку.

З Кіто полетіли до Ліми в Перу, а опісля до Куско — давньої столиці Інків. Поїздом доїхали до підніжжя гори, на якій знаходяться мальовничі руїни поселення Інків Мачу Пічу. Фантастично чудові гори, абсолютне бездоріжжя, стара стежка Інків між понурими бовдурами гір, якою я пройшлася до схід-сонця. Ночували у маленькому готелі біля самих руїн, з веранди якого могли споглядати таємничі залишки таємничого роду людського, поняті особливою красою при заході сонця, і бачити, як над верхами заворожених гір зійшов місяць''...

Авторка цього листа — малярка, поетка і невтомна мандрівничка Ліда Палій, розповіла про ці дива багато більше на окремому відчиті Об'єднання Українських Письменників ,,Слово'' в Торонті, ілюструвавши все це пречудовими ілюстраціями її власної фото-проекції, і було приємно відчути, що наша така вже маленька плянетка Земля з її Джето-Конкордами та міжплянетними мандрівками всіляких Експлорерів, все ще має на своїй поверхні багато чудесного і незбагнутого, включно до людини з доби каменю, до духовности якої не легше доступитися, ніж до життя на Марсі. Незбагнута сила незбагнутих Інків, які будували свої казкові палаци в недоступних казкових каньйонах, поруч зі сусідами, які всю свою цивілізацію змогли висловити лишень сикирою з каменю, — змушує думати про незбагнуту примху Творця цих дивовиж і плекати бажання їх пізнати.

Мандрівка Лідії Палій до Мачу Пічу, до Кусто і Кіто, до Кока і Калі, належать до тих, що хочуть подібні бажання виправдати. Бачити, відчути, збагнути. Бачити руїни Інків, відчути зливи вічних дощів і спеку тропічного сонця, збагнути закам'янілих духом Авків і здеправованих духом мешканців Папаяну. Пригадуються романи Джека Лондона, Джозефа Конрада, пригадуються мандри Марка Польо в Китаї і так ген аж до Армстронґа на місяці. Наша приятелька Ліда Палій не претендує на такі маштаби, але і її маленьке підприємство, ідеологічно і психологічно, належить до цього роду діяння людини.

Розуміється, що такі переживання притьмом просяться до слова занотованого друком.. Мандрівнича література нашою мовою не пишається багатством, але потреба на неї, особливо для молоді, велика. Бібліотеки різних мов світу завалені томами таких книг і, порівнюючи це з нашими досягненнями, викликає лишень гірку заздрість. Тож то одна така подорож, про яку розповіла нам Ліда Палій з її вражаючими ілюстраціями — це вже книга. Залишається тільки занотувати її на папері і видати друком.

Зачуваємо, що Ліда Палій має благородний намір повторити свої відчити на цю тему і в інших місцях нашого світо-поселення. Щасти Боже! І радимо нашій запопадливій громаді якнайбільше з цього скористати.

В. Несторович

ПРО ЛЮДИНУ РОЗУМНУ І СПРАВЕДЛИВУ

В новішому числі емігрантського польського журналу (жовтень 1976 р.) серед тексту продовженого ,,Денника писаного ніччю'' Ґустава Герлінга-Ґрудзінського находимо такий сенсаційний уступ:

,,Не можу тут утриматись від сумного порівняння. Оповів мені Єжи Ґедройц (редактор ,,Культури'', — В. Н.), після повороту з похорону Юліюша Мєрошевського в Лондоні, що найвизначнішого еміграційного публіциста проводило до гробу шість осіб (враховуючи родину). А тепер прерізні еміграційні газети і радіостанції звертаються до ,,Культури'' з проханням, щоби хтось написав для них про Мєрошевського, бо у власному колі не можуть знайти смільчака, готового пошанувати посмертну постать, контроверсійну й провинну в найвищому злочині ,,віддання Львова й Вільна''. Польські правовірні політичні еміґранти, які бавляться творенням леґальних урядів і видаванням закликів до народу в неволі, призвичаїлись давати краєві вказівки на тему вільности, незалежности, незломности і відваги. Хочеться повторити славетну думку Гоголя про дзеркало з ,,Ревізора''. (Автор має на думці народну приказку ,,Не нарікай на дзеркало, якщо в тебе пика крива'', — що надрукована в ,,Ревізорі'' перед першою дією. — В. Н.).

Ю. Мєрошевського небагато українців знають з його писань на сторінках ,,Культури'', тим то Покійний не встиг стати таким популярним симпатиком України і українців, як став Лободовський своїм палючогострим пером і плідністю в політичній публіцистиці (не згадуємо літературну творчість), що нею заповнена польська преса від лондонських ,,Вядомосці'' до щоденників і тижневиків. Мєрошевський (або за псевдом ,,Лондоньчик'') упродовж 26 років був політичним публіцистом ,,відданий ,,Культурі'' без решти,'' — як висловився її редактор в некролозі, поміщеному на передовій сторінці в ч. 7/8 ц. р. Був він досконалим політичним еміґрантом, що зрісся зі своєю щомісячною трибуною не до розриву.

Народжений 3-го лютого 1906 р. в Кракові, він виявив свою незвичайно талановиту публіцистику з доглибинним розумінням політичної ситуації Польщі і світу від Другої світової війни. Свої погляди він висловлював відважно і мав часто ворогів, був суто контроверсійним серед еміґрантської маси земляків. У цьому справою найбільшої ваги була його плятформа, в якій він проповідував і логічно виправдовував необхідність полякам раз-назавжди зрезигнувати зі Львова, який належиться українцям, і з литовського Вільна. В останній своїй статті в цьому ж журналі п. н. ,,Матеріяли до рефлексії і задуми'' (червень 1975 р. стор. 52) він писав уже котрий раз, що ,,...ми не домагаємось звороту Вільна і Львова в глибокому переконанні, що Львів буде належати до майбутньої самостійної України, а Вільно до майбутньої самостійної Литви. Іншими словами: підтримуємо право до самостановлення українців, литвинів і білорусинів.''.

І після того Мєрошевський замовк аж до листопада 1975 р., звернувшись тоді з коротким ,,Листом до читачів'', надрукованим ,,Культурою'' на самому переді, в якому він ділився з загалом читачів сумною вісткою про свою недугу (рак піднебіння) і про лікування радіотерапією, та обіцяв, що незабаром могтиме повернутися до нормальної праці. Але цієї обіцянки вже не дотримав, упокоївшись 21-го червня 1976 року.

Перед маєстатом смерти, що змела зі світу Людину розуму і справедливу, польського щирого патріота, знаменитого публіциста, не зм'якла шовіністична ,,шкура'' поляків, склонність до ,,моцарствування'' їх не покинула, як і загребущість чужої власности, продовжуючи далі гасло ,,за Львуф і Вільно!'' Збойкотовано Мєрошевського і по смерті, одні — наявно, а другі — крито, зі страху. Мєрошевський у вересневому числі 1974 р. вказав на цей еміграційний феномен. Він писав: ,,По появі на сторінках ,,Культури'' моєї статті п. т. ,,Польська Остполітік'' — я отримав багато листів від поляків з багатьох країв, в яких висловлена повна підтримка для програми, що я її представив у цитованій статті.

Не бракувало теж листів від людей пера. Кілька з них зауважили, що вже давно погодились з утратою Львова і Вільна, хоч на цю тему не пишуть, щоб не дразнити публічної опінії.''. І він її розшифровує.

,,Довели ми до парадоксальної ситуації, — пише далі Мєрошевський. — Погляди еміграції еволюціонують і міняються, натомість погляди естаблішменту і преси, ним керованої, не змінились від 30 років. Мало того — маю докази, що навіть деякі люди, що належать до естаблішменту, годяться з нами в справі Львова і Вільна, однак ніколи б не признались до того публічно, щоби не наразитись опінії.''.

Але ,,6 осіб на похороні'' — це мусіло бути результатом змови.

,,Українцям, литовцям і білорусинам мусить бути признане в майбутності повне право

(Закінчення на стор. 4-ій)

Микола Лівицький

СИМОН ПЕТЛЮРА БОРЕЦЬ ЗА СУВЕРЕННУ ДЕРЖАВНІСТЬ

(1)

Життя Симона Петлюри можна поділити на два великі періоди: до і після революції 1917 року. Другий період — від революції 1917 року до трагічної смерти, себто від 38-ми до 47-ми років його життя — порівнююче недовгий, лише 9 літ. Але в той час — в огні і бурі революції, в час ставання пробудженої до чинів і боротьби української нації — місяці рівнялись рокам.

До революції 1917 року Симон Петлюра, хоч провідний член Революційної Української Партії й видатний діяч в різних ділянках нашого національного тодішнього життя, — не був відомий загалові українців. Я не можу уникнути зацитування пророчих слів про Петлюру, що були сказані за яких два роки до революції 1917 року, прихильно до української справи наставленим росіянином, академіком Коршем, а саме: ,,Українці самі не знають, кого вони мають серед себе. Вони гадають, що Петлюра — видатний редактор, патріот, громадський діяч тощо. Це все правда, але не ціла правда. Петлюра — безмірно вищий за те, що про нього думають. Він з породи вождів, людина з того тіста, що колись у старовину закладали династії, а в наш демократичний час стають національними героями. Живе він при несприятливих умовах, не може виявити себе. Та хто знає, чи не зміниться все навкруги нас? А коли зміниться, буде він вождем українського народу. Така його доля...''.

Ясна річ, що це за перший період свого життя Симон Петлюра виплекав і вигартував свої переконання, свій світогляд і свою фантастичну віру в спасенність для українського народу таких саме, а не інших шляхів, — отже виплекав і вигартував в своєму серці і в своєму розумові все те, чим керувався у своїх чинах другої частини життя.

Симон Петлюра — Голова нашої держави і творець та провідник нашого війська, як Голова Директорії і Головний Отаман Армії Української Народної Республіки, державний муж і політик, національний герой і вождь нації. Таким він залишився у нашій пам'яті. Та передовсім він був українським державником, борцем за незалежну українську державність — непохитним, безкомпромісовим і фанатичним — вважаючи, що без здобуття і закріплення нашої вповні незалежної і суверенної держави — українська нація не врятується від загибелі.

Отже, Петлюра вважав за першу, невідкличну необхідність для українського народу здобути власну незалежну державу, бо тільки в ній українці зможуть жити справді вільним і щасливим життям. Всякі бо федерації чи входження до державних союзів з чужинцями ведуть неминуче до поновного цілковитого уярмлення України.

Хочу навести слова самого Петлюри: ,,В українську державність ми віруємо, в її неминучості ми переконані. Для нас вона є до певної міри живою реальністю, бо ідею її ми носимо в серці, бо її духом і її потребами овіяне все життя... Дорога вона для нас — та державність українська — і по спогадах історичних, і тими забезпеченнями, що їх вона може одна тільки дати для вільного і всебічного розвитку генія українського...''.

І далі знову ж слова Головного Отамана: ,,Ідеал державности української не може бути втиснутий у вузькі межі федерації, конфедерації, тим більше автономії ні з Росією, ні з ким би то не було.'' ,,Українські мечі перекуються на рала тільки тоді, коли гасло — Незалежна Держава Українська — перетвориться в дійсність і забезпечить отому ралові можливість зужитковувати рідну плодючу землю з її незчисленними багатствами не для потреб третього або другого з половиною чи якогось іншого інтернаціоналу, а для устаткування і зміцнення власного державного добра і збагачення рідного народу''. ,,Боротьба українського народу за власну державність не скінчилася, а провадиться далі, то вибухаючи в гострих формах, то пристосовується до вимог доцільности і місцевої ситуації. Форми її, а також і вибуховий розгін беруть на увагу й зовнішні умови міжнародної ситуації, яка сьогодні мало відповідає широким плянам в цьому напрямкові. Маючи сумний досвід з минулого, здоровий політичний розум нації і організована воля свідомих елементів її повинні все зробити, щоб новий масовий вибух національної енергії, до якого логічно йде в Україні, не дав тих слабих наслідків, які полишив по собі національний рух в роках 1917 і 1918.'' Це слова, з якими звертався Симон Петлюра до своїх сучасників. Але мені здається, що вони актуальні, вони немовбито сьогодні скеровані і до нас, які повинні йти Його дороговказами і продовжувати ним розпочате діло.

Після нашої поразки в 1920/21 роках вважалося, що український народ програв визвольні змагання через брак ,,державницької традиції'', через заник (протягом 18 і 19 століть) національнополітичного ідеалу та брак виразної думки про потребу власної державности. Я з цим згоден і віддаю належне тим мислителям і публіцистам, які в 20-х і 30-х роках теоретично обоснували вимогу української державности. Та чи могли б вони виконати своє завдання, якщо б перед тим не було дволітньої чи трилітньої збройної боротьби за цю державність, якщо б не існувала ця українська державність у формі Української Народної Республіки на чолі з Симоном Петлюрою і якщо б вже не було покладено підвалини до наших державницьких традицій? Ті підвалини поклав Симон Петлюра, але не лише своїми промовами чи публіцистичними писаннями при редакційних столах. Він творив ті державницькі традиції, ризикуючи власним життям, коли ще в 1917 році був комендантом створеного ним Слобідського Коша, що боронив Україну від першої московсько-большевицької навали, коли в січні 1918 року з рушницею в руках ішов в перших лавах українських вояків на штурм київського арсеналу, де засіли большевицькі диверсанти; коли в роках 1919/20, як Головний Отаман Армії Української Народної Республіки об'їздив передові позиції нашого фронту і коли за його наказами вояки українського війська боролися з ворогами отої української державности, проливали кров і йшли на смерть. Він творив ,,державницьку традицію'' збройним чином, рясно зрошуючи її кров'ю українського вояцтва, а вкінці, в 1926 році, і своєю власною кров'ю. І коли він промовляв чи видавав писані накази, або пізніше, на еміграції, писав публіцистичні статті, закликаючи до дальшої боротьби за суверенну і незалежну Україну, то за його словами стояв завжди чин крови — крови власної, і крови нашого героїчного воятства. Тому мав він моральне право на військово-політичній нараді в Староконстантинові 26-го листопада 1919 року, в момент катастрофічної ситуації на фронті, сказати такі слова:

(Закінчення на стор. 4-ій)

Степан Гавриш

Пам'яті о. протопресвітера Омеляна Мицика



Бл. п. о. прот. О. Мицик

У середу, 3-го листопада ц. р. по тяжкій і довгій недузі спочив у Господі ревний служитель у Христовому винограднику, служитель Української Православної Церкви і заслужений суспільно-громадський, політичний і Союзовий діяч, бл. пам'яті о. протопресвітер Омелян Мицик.

Славної пам'яті о. Омелян Мицик, син Івана і Параскевії Заревич, народився 1-го лютого 1907 року в Синевідську Вижім біля Стрия. Народну освіту одержав у

Славні пам'яті о. Омелян Мицик,, син Івана і Параске-

родинному селі, а середню в Стрию і Львові. Уроїженець буйного Підкарпаття, молодий Омелян, студент в Стрию і Львові, бере активну участь в студентських організаціях, головною метою яких була самостійність і соборність української держави. За таку діяльність Омелян попадає в неласку польської поліції, яка почала його переслідувати, а головно під час пацифікації. Щоб позбутися поліційних переслідувань, Омелян Мицик, одружившись з Марією Турків, 1931 року переїжджає з дружиною до Клівленду в Америці. Тут зустрічається з покійним Митрополитом УП-Церкви Іоаном, і за його порадою іде до резиденції Митрополита у Філядельфії, де під його рукою переходить теологічні студії. Закінчивши вступні студії, вже в травні 1932 року в Катедрі св. Володимира в Філядельфії його поставлено в сан диякона, а в листопаді 1932 року рукоположено Митрополитом Іоаном в сан священика Української Православної Церкви.

Перша парафія молодого священика була в Ембриджі, в церкві св. Володимира, а що в цей час ЗСА переживали депресію, то новий парох тут зустрівся з фінансовими клопотами. Повний енергії й запалу до праці, він тим не зневірюється, навпаки, в короткому часі виказує поважні адміністраційні здібності, що заінтересувало й інші церковні громади. На прохання парафіян церкви Успіння Пресвятої Богородиці в Честері, Па. в 1934 р. о. Омелян обіймає Честерську парафію, в якій служить до 1946 року.

Першим і найважнішим завданням молодого священика на новій парафії було збудування нової церкви. Богослужения в цей час служено в провізоричній каплиці, яку відступив парафії УН-Дім. Наполеглива праця молодого священика увінчалась величезним успіхом, — закуплено розлогу площу і під наглядом пароха та за виготовленим ним пляном збудовано простору нову церкву, яку посвячено в 1941 році.

У цей сам час парафія св. Володимира в Чікаґо переживала фінансову кризу через поважне заборгування на закупівлю нової церкви. Знаючи адміністраційні здібності молодого священика о. Омеляна, Митрополит Іоан у 1946 році призначує його парохом згаданої парафії. На новій парафії о. Омелян виказує свої здібності не лише як священик, але і як здібний адміністратор. В короткому часі сплачено заборгування і парафію розбудовано до тієї міри, що стала осідком Владики Геннадія, як катедральний храм.

В Чікаґо о. Омелян Мицик поза працею в Христовому винограднику включається і в суспільно-громадське життя Чікаґської метрополії. Він віддає парафіяльну школу до диспозиції Комітету, який займається висилкою пакунків потребуючим українцям у переходових таборах Німеччини й Австрії. Коли почали приїздити до Чікаґо перші нові еміґранти під кінець сорокових років, то багато з них знайшли тимчасовий дах над головою якраз в згаданій школі.

На прохання Честерської православної громади 1957 року о. Омелян знову повертається до Честеру, де виконує обов'язки настоятеля храму до березня 1975 року. Тут знову о. Омелян посвячує себе своїй парафії і загальній українській справі. В першу чергу організує недільну школу для вивчення катехизму, Школу Українознавства, організує парафіяльну радіопередачу, започатковує парафіяльний бюлетень, якого був редактором до березня 1975 року. У цей сам час за його проєктом відновляється нутро церкви і будова нового іконостасу. Щоб забезпечити майбутність парафії, а головно місце для побудови нової церкви, за його почином закуплено 30 акрів землі в околиці Честеру на майбутній осідок парафії.

В березні 1975 року на прохання Консисторії о. Мицик обіймає парафію Успіння Пречистої Діви Марії в Мекізракс, Па, де виконує обов'язки настоятеля до липня 1976 року, коли через тяжку недугу був змушений перейти на відпочинок.

Поза відданою працею для парафії, св. п. о. Омелян займав ряд різних постів у проводі УПЦеркви. Був 7 років канцлером при Митрополитові Іоанові; протягом 28 років був чл. Консисторії, виконуючи різні місії; очолював Головну Шкільну Раду, був членом Контрольної комісії, де довгі роки був заступником голови, був деканом Чікаґського і Філядельфійського деканату, як і заступником декана.

Як колишній активний член ОУН і ОДВУ, св. п. о. Омелян не жалів часу ні труду для громадської й політичної праці.

Отець Мицик був членом УНСоюзу на протязі 41 року. За його ініціятивою в Чікаґо 1949 року зорганізовано новий Відділ УНС Т-во св Володимира, який сьогодні ще нараховує майже 400 членів. Як Союзівець, о. Омелян був учасником 10-ти Конвенцій УНСоюзу, під час яких належав до зізних конвенційних комісій, або очолював їх. Отець Омелян Мицик був довголітнім головою 388 Відділу УНС „Запорозька Січ" в Честері, а також довгі роки був членом Окружного Комітету Філядельфійської Округи, в 1974 р. виконуючи обов'язки голови згаданої Округи.

Тяжку складну операцію о. Омелян пройшов 23-го лютого ц. р. в шпиталі св. Йосифа біля Чікаґо і від того часу не міг прийти до повного здоров'я, тому в липні ц. р. як вже було згадано перейшов на відпочинок, купивши власний дім в Шірон, Па., де його єдиний син Омелян, молодший, є парохом УПЦеркви св. Йоана Хрестителя.

Ієрейські похоронні відправи бл. п. о. протопресвітера Омеляна Мицика відбулися у п'ятницю 5-го листопада в церкві Успіння Пресвятої Богородиці в Честері; їх очолив декан Філядельфійського деканату о. митрат Степан Біляк, а сослужителями були о. протопресвітер Андрій Бек, декан Піттсбурзького деканату, о. митрат Михайло Ярош, о. прToієрей Михайло Борисенко, о. Йосиф Копчик і о. П. Гринишин. Хором диригував іяк. диригент інж. Сергій Шевченко. Прощальні промови над тілом виголосили в церкві англійською мовою настоятель о. Йосиф Копчак, а українською—декан Філядельфійського деканату о. протопресвітер Степан Біляк.

У суботу рано тіло покійного о. Омеляна Мицика перевезено до Українського Пантеону в Бавнд Бруку, де заупокійну Божественну Літургію в Церкві — Пам'ятнику св. Андрія Первозваного відслужив Владика Архиєпископ Марко в сослуженні голови Консисторії протопресвітера Артема Селепини, протопресвітерів о. Андрія Бека і о. Теодора Форостія, митрофорного протоієрея Богдана Желехівського, протоієреїв: о. Михайла Шпаченка, о. Василя Дякова, о. Петра Мелеха і о. Михайла Пекляка. Церковним хором диригував о. протоієрей Йосиф Крета. Прощальну промову над домовиною в церкві виголосив Владика Митрополит Мстислав. Над гробом прощальну промову від УПЦеркви виголосив голова Консисторії протопресвітер о. Артем Селепина.

Під час поминок, які відбулися в церковній залі і якими проводив протопресвітер А. Селепина, промовляли і згадували Покійного о. Омеляна Мицика, як ревного пастиря в Христовому винограднику і заслуженого громадського діяча, Владика Митрополит Мстислав, Владика Архиєпископ Марко. В імені українських установ і Українського Народного Союзу промовляв головний предсідник, який висловив співчуття дружині пані-матці Марії, синові о. Мицикові, молодшому, його дружині і внукам.

В імені родини щиру подяку висловив всім учасникам похорону, син Покійного о. Омеляна Мицика. о. Омелян Мицик, молодший.

В глибокому смутку залишив покійний о. протопресвітер Омелян Мицик, горем опечалену дружину Марію, сина о. Омеляна, невістку Синтію, трьох внуків — Андрія, Дем'яна і Григорія, брата в Україні Богдана Мицика і сестру в Польщі Марію Шливу. Залишив покійний о. Омелян велику родину УНСоюзу. Хай пам'ять про нього, як справжнього носія християнських і союзових ідей, назавжди лишиться між нами.

Мґр права ІВАН КАРВАН

Почесний член ЯРОКЗА і співробітник Збірника Ярославщини, нар. 8 вересня 1893 р. в Куриліві біля Лежайська, помер 15-го жовтня 1976 р. у Філядельфії, і похоронений з Митрополичого собору на цвинтарі у Факс Чейз у середу, 20-го жовтня 1976 р.

Вивезений в 1915 р. на Сибір, після революції І. Карван дістався до Києва і як учень 8 кл. II. Гімн. ім. Кирило-Методіївського Братства вступив до Студентського Куреня та взяв участь у бою під Крутами 29-го січня 1918 р. В 1919-20 рр. був службовиком Міністерства Преси і Інформації в Кам'янці Подільському і в Тарнові, а по закінченні студій в Польщі мав адвокатську канцелярію в Сіняві і в Переворську — у його рідній Ярославщині.

В 40-ий день від смерти цього автохтона і вірного громадянина західнього пограниччя, клонимо в жалобі голови та просимо земляків про молитви.

РЕГІОНАЛЬНЕ ОБ'ЄДНАННЯ
ЯРОСЛАВЩИНА та ОКРАЇНИ ЗАСЯННЯ

ГОЛОВНА РАДА КОША СТАРШИХ ВИХОВНИКІВ ОДУМ в США
ділиться сумною вісткою із своїми Членами та Українським Громадянством, що 19-го листопада 1976 р. в Ню Йорку, після довгої недуги, відійшов на Вічний Спочинок

бл. п.

МИКОЛА ОНИСЬКОВИЧ ДЗЯБЕНКО

старший Виховник-Дорадник ОДУМ.

ПОХОРОН у вівторок, дня 23-го листопада 1976 р. на Українському Православному Цвинтарі св. Андрія у Бавнд Бруку, Н. Дж.

Родині Покійного висловлюємо глибоке співчуття.

ГОЛОВНА РАДА КОША СТАРШИХ ВИХОВНИКІВ ОДУМ в США

В невимовно тяжкім горі повідомляю Українське Громадянство про передчасну і так несподівану смерть мого Найдорожчого МУЖА

св. п. проф. д-ра мед.

ВАСИЛЯ ПЛЮЩА

Смерть наступила 16-го листопада 1976 р. о год. 10:30 веч. в університетській клініці м. Мюнхену (Німеччина), після короткої і тяжкої недуги.

ПОХОРОН відбудеться на Українському Цвинтарі в Бавнд Бруку, Н. Дж. 23-го листопада 1976 р. о год. 10-ій ранку із церкви св. Андрія.

Дружина НАДІЯ з Родиною

Замість квітів на могилу

сл. п. НАДІЇ з ПЕТРИКІВ-ОНИШКЕВИЧ

на фонд „Церква в Потребі" зложили:

дол. 40.00 — Антоніна Звадюк;
дол. 30.00 — Марія і д-р Зенон Храпливі;
по 25.00 дол. — Оля Гнатишак, Оксана і Орест Клюфаси, Ірина і Андрій Сольчаники, Рома і Мирослав Туринські, Евгенія Храплива, Леся і Орест Щурі;
по 20.00 дол. — Марія Залеська, Марія і Микола Петришини;
по 10.00 дол. — Марія і Володимир Барагури, д-р Марія і інж. Роман Кобринські, Евстахія і інж. Атанас Міляничі, Ярослава і Мирон Левицькі, Марія і д-р Василь Палідвори, інж. Микола Яримович;
по 5.00 дол. — Маркіян Клюфас, Анна Кобринська, Надя Литвиненко.

Разом: 335.00 долярів

Жертводавцям щира подяка.

У П'ЯТУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ

сл. п. д-ра Осипа (Юзка) МАКАРУХИ

буде відправлена

Служба Божа

дня 25 ЛИСТОПАДА 1976 р. о год. 6:30 ранку
в церкві СВ. ЮРА в НЮ ЙОРКУ, Н. Й.

ПРИЯТЕЛІ з ПОЗНАНСЬКОГО УНІВЕРСИТЕТУ

В СІМНАДЦЯТУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ

бл. п. МИКОЛИ ШУСТА

який відійшов у Вічність 25-го листопада 1959 року відправиться

Заупокійна Служба Божа
в четвер, 25 листопада 1976 р.

о год. 8:30 ранку
в церкві СВ. ЮРА в НЮ ЙОРКУ, Н. Й.

Про молитви просить —
син ВАСИЛЬ ШУСТ

В ЧЕТВЕРТУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого Найдорожчого МУЖА, БАТЬКА, БРАТА, ШВАГРА, ВУЙКА та Доброго ДРУГА

бл. п.

ВОЛОДИМИРА НИЧА

будуть відправлені слідуючі

Служби Божі

в Церкві СВ. ЮРА при 7-ій вул. в НЮ ЙОРКУ, в дні 27-го ЛИСТОПАДА 1976 р. о год. 7:20 ранку,
в Монастирі СВ. ЙОСАФАТА в ҐЛЕН КОВ, Лонґ Айленд, в дні 28 ЛИСТОПАДА 1976 р. о год. 9:30 ранку,
в Церкві СВ. МИКОЛАЯ при Poplar & 24th St. у ФІЛЯДЕЛЬФІЇ, Па., о год. 8-ій ранку.

Знайомих просимо згадати Покійного у своїх молитвах.

ДРУЖИНА, СИН
і РОДИНА в Америці і Україні

ПОДЯКА

Рідня Покійної

МАРІЇ МИКУЛИНЕЦЬ

висловлює щиро сердечну подяку всім особам, які склали пожертви на Служби Божі та прислали квіти. Дякуємо також за численні вислови співчуття, письмові та телефонічні і відвідини нас у часі нашого горя.

Хай Всевишній винагородить Вам усім за Ваше щире й добре серце.

ФЕДІР МИКУЛИНЕЦЬ
СТЕФАН МИКУЛИНЕЦЬ з дружиною
ЙОСИФ ПЄҐАРО з дружиною
АННА МАРІЯ МИКУЛИНЕЦЬ

ЦЕНТРАЛЬНИЙ КОМІТЕТ УРДП І ГОЛОВНА УПРАВА ОБ'ЄДНАННЯ УКРАЇНЦІВ РЕВОЛЮЦІЙНО-ДЕМОКРАТИЧНИХ ПЕРЕКОНАНЬ
з глибоким жалем сповіщає Приятелів, Однодумців і Громадянство, що 19-го листопада 1976 року, передчасно помер в Університетському Госпіталі в Ню Йорку від тяжкої недуги

сл. п.

МИКОЛА О. ДЗЯБЕНКО

Покійний народився на Полтавщині в серпні 1924 року. Був довголітнім членом Об'єднання УРДП та належав до його Ц.К.

ПОХОРОН відбудеться у вівторок, 23-го листопада 1976 р. на Православному Цвинтарі св. Андрія в Бавнд Бруку, Н. Дж., після моління в катедрі св. Володимира в Ню Йорку в год. 10-ій рано, звідки на Бавнд Брук відійде автобус.

Висловлюємо глибоке співчуття Матері Покійного п. Павлині, сестрі Любі Шевченко з чоловіком Олексієм і дітьми.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Виконуючи волю Покійного, замість квітів на могилу, складаємо пожертву у Фонд Православної Семінарії при Консисторії в Бавнд Бруку 60.00 дол.

В глибокому смутку повідомляємо Членство Спілки Української Молоді Америки і Українське Громадянство, що 10-го листопада 1976 року в Бостоні, Масс., передчасно відійшов у Вічність на 51-му році трудолюбного життя

бл. п.

ВОЛОДИМИР ГАНЧАР

член основник, довголітній булавний, виховник і провідний діяч Осередку СУМА; заслужений діяч на громадському й церковному полі; довголітній член Управи Відділу УККА; секретар 123-го Відділу УНП, головний радний УНП і голова Окружної Ради Відділів УНП в Новій Англії; бувший вояк 1-ої Дивізії УНА і член Відділу ОбВУА; бувший секретар 374-го Відділу УНС.

Уроджений 4-го жовтня 1926 року в Мозулівці, повіт Підгайці, Україна.

ПОХОРОН відбувся в суботу, 13-го листопада 1976 р. в Бостоні з похоронного заведення Володимира Бойка до української католицької церкви Христа Царя, а відтак на цвинтар св. Михайла.

Родині Покійного висловлюємо наші глибокі співчуття.

УПРАВА ОСЕРЕДКУ СУМА в БОСТОНІ

Замість квітів, можна складати пожертви в Його імені на Фонд Оборони України на адресу: Ukrainian American Youth Association, 82 Glen Road, Jamaica Plain, Ma. 02130.

„ВБИВАЮТЬ МОГО"...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

вали про нелюдські жорстокості Сталіна. Де ж він — цей пам'ятник?..

Мій син заподіяв рівно стільки ж злочинів, скільки їх заподіяла я, коли мене кинули до беріївського табору на цілих десять років. Це мені вклонялися делеґати XX і XXII з'їздів, благаючи від імени Комуністичної партії не пам'ятати зла. Скорботно виглядав молодий полковник, який видавав мені документи про повну і безумовну реабілітацію. Гірко й урочисто звучали його слова: „Батьківщина приносить Вам вибачення"...

Що ж це було? Пощо було? Щоб по якомунебудь десяткові років моєю тернистою стежкою тюремна сторожа повела мого смертельно хворого сина? Сина, який виріс без матері — вона, мати, була відірвана від нього злочинною волею озброєних чиновників, які не звикли нікому давати звіту за свої дії. І строк у мого сина той самий, що й у мене — 10 років!...

У нього немає ніякої провини перед народом — як не було її у мене. Хіба це провина, коли недосвідчений у житті юнак вірить в ухвали партійних з'їздів, які засуджують сталінщину? Хіба це кримінальний злочин, коли Конституцію розуміють дослівно, а не алегорично, як звикли її розуміти в деяких державних установах? Мовляв, написане тебе не стосується — це скомпоноване лише на те, щоб ікона гарно виглядала.

Але Конституція існує не заради того, щоб заміняти нам ікони, а задля того, щоб згідно з нею жити. І вірити кожному її слову. В іншому випадку вона перетвориться на пастку для довірливих юнаків. Чи моральне це?..

Скоро ми, Леоніде Іллічу, підемо з цієї землі — лишаться на ній наші сини й унуки. Разом з нами відійде покоління, яке Сталін привчив читати одне, а розуміти інше. Нашим синам уже не в тямку: як можна оголошувати кримінальним злочином дитячі розмови про вихід України з Совєтського Союзу, коли цей вихід в Основному Законі Держави оголошується священним правом українського народу? Навіть не аґітація — яка там аґітація? — а просто балаканина при столі вчорашніх школярів на цю делікатну тему тягне за собою 10, а то й 15 років позбавлення волі.

За цим же принципом була підписана і Гельсінкська угода: читай одне, а розумій інше. Але ми то до цього привикли (Сталін знищив десятки мільйонів, щоб навчити нас цієї страшної ґрамоти!), а світ людський усе ще живе за старою примовкою: написане пером не вирубаєш і сокирою. Навіть як ця сокира обіллється кров'ю...

Для чого я пишу цього листа? От для чого, Леоніде Іллічу. Ви не бездітні — отже, не позбавлені батьківських почуттів. Вам має бути ясне, яке почуття у мене до людей, що вбивають мого важко хворого сина. Те, що я про таке намагаюся говорити по-людськи, уже саме з себе достатнє свідчення моєї пошани до Совєтської влади. На що ж ці люди розраховують — невже на те, що в мене знову знайдуться сили сказати: „Гаразд, прощаю"? А цей же час прийде — дуже скоро прийде! І знову до мене прийдуть з вибаченнями на колінах. Ні, більше не пробачу! Навіть на тому світі не пробачу. Інакше я втрачу право називатися матір'ю.

Леоніди Іллічу,

як навіть вважати, що мій син дійсно винен, то й тоді його належало б звільнити до суду. Повторюю: навіть якби він був винен. Чому? Тому, що в народі говорять: борг треба повернути. Тому, що держава визнала і підтвердила документально: вона позбавила мене десяти років життя в наслідок не моїх, а своїх власних злочинів.

Десять років можна компенсувати не чим іншим, а відповідно десятьма роками. Тому я й вимагаю: негайно звільніть мого сина, — його строк геть давно відбула за нього я, його мати — в'язень беріївських концтаборів Оксана Яківна Мешко. Тоді, коли мені видавали документ про повну реабілітацію, у держави не було чим розрахуватися зі мною за заподіяне зло. Сьогодні є чим: зарахуйте відбутий мною таборовий і тюремний строк моєму синові Олександру Федоровичу Сергієнкові, в'язневі Владімірської тюрми. І хоч він по суті не потребує цього, бо на ньому взагалі немає жадної провини, слізно благаю Вас: ЗАРАХУЙТЕ! Інакше мій син помре. І тоді я, мати, не зможу померти спокійно: це ж я його вбила своїм зверненням до Вас, Леоніде Іллічу! Вірила, усе ще вірила. І от бачите: знову пишу — отже, далі вірю... А, можливо, ця моя віра і є нашою головною провиною? Нашою — це моєю і Вашою, Леоніде Іллічу, бо ми з Вами — люди одного покоління. Ми творили суспільство, виходячи з власних фантазій. І на що ж перетворилися наші фантазії?..

Одначе, я не сумніваюся: ухвала XX з'їзду рано чи пізно буде виконана — у Москві, нарешті, появиться величний пам'ятник жертвам державної сваволі. Невже Вам, Леоніде Іллічу, байдуже, які слова будуть викарбувані на ґраніті цього пам'ятника?..

29. 9. 76

Оксана Мешко

Пам'яті Теодора Пархіна

У четвер, 22 липня ц. р. багаточисленна українська громада нашого міста відпровадила на вічний спочинок бл. п. Теодора Пархіна, знаного на терені Монтреалю підприємця та провідного члена церковних і світських організацій. Покійний, що несподівано помер у дні 19 липня, залишив у смутку дружину Броніславу з роду Станимир, синів — адвоката Ярослава і Мирослава, доньку Маріянну, зам. Бринявську, синову і зятя та четверо внуків.



Сл. п. Теодор Пархін

Бл.п. Т. Пархін народився 11 жовтня 1903 р. в селі Балинцях на Збаражчині, а до Канади приїхав п'ятирічним хлопчиком. Його батьки, оселившись в Монтреалі, беруть участь у церковному житті укр.-котол. церковної громади на Ібервіль, де малий Теодор, за часів пароха о. д-ра Редкевича належить до вівторної дружини. Закінчивши шкільне навчання та опанувавши в слові і письмі французьку мові, він стоє з часом посередником із франкомовним світом та співорганізатором українсько-канадського горожанського Клюбу, який відіграв поважну ролю при міських і провінційних виборах, а у 1933 році, його особу висувають як кандидата на радного до управи міста Монтреалю. Якийсь час він виконує функцію приватного перекладчика при суді. У 1939 р. одружується та переїздить до Оттави, де працює у поштовому уряді, у відділі цензури листів та документів. По повороті до Монтреалю, враз із своїм шваґром Станимиром, закладає підприємство виробу частин до літаків, яке зчасом поширюється і під назвою „Вікторія Прецижин воркс" продукує масово дитячі ровери. Останнім його фінансовим досягненням був ресторан-бар „Канаста кафе".

Пархіна бере активну участь у церковно-громадському житті. Спершу працює у заряді церковного комітету на Ібервіль, а опісля при церкві Успіння Божої Матері на Роземонті, де через три роки був головою церковного комітету, членом заряду та головою Будівельного комітету новозбудованої в цьому році резиденції для священиків. У 1966 році з цілою родиною стає членом 434-го Відділу УНСоюзу в Монтреалі.

Покійний доцінював значення і силу нашого зорганізованого громадського життя, бере участь у працях Комітету Українців Канади, стає його головою у 1948 р., а невмолима смерть зобирає бл.п. Теодора, який виконує функції заступника голови цієї нашої громадської надбудови.

Похоронні відправи, які відбулися при вщерть виповненій церкві Успіння Божої Матері, відслужило трьох священослужителів: о. декан Іван Гаврилюк, о. Василь Бринявський і о. Ярослав Гайманович. Під час поминок, якими провадив суддя Василь Данчишин, про життя і діяльність померлого говорили: парох о. декан Іван Гаврилюк, від церковного комітету голова Василь Гладкий, а від КУК, почесний голова Андрій Гукало. Від родини померлого попрощав суддя В. Данчишин, склавши подяку усім учасникам похорону за їхню присутність, молитви, вінки та грошові пожертви на церковні цілі. Місцевий Відділ КУК на своєму засіданні 17-го серпня вшанував пам'ять бл. п. Теодора Пархіна однохвилинною мовчанкою.

Стефан Гарасимович

ПЛЕНАРНА КОНФЕРЕНЦІЯ УВАН

Ню Йорк. — В неділю, 28 листопада ц. р. о год. 2:30 по полудні тут у великій залі Академії при 206 Захід 100-та вулиця, відбудеться Пленарна Конференція УВАН, на якій проф. Ю. Шевельов виголосить доповідь на тему: „З історії звуків української мови (Ґ і Г").

Листопадові Роковини в Гантері

У суботу, 30-го жовтня ц. р. українська громада в Гантері відсвяткувала 58-мі Роковини Листопадового Чину. О год. 4-ій по пол. в церкві св. Івана Хрестителя о. парох І. Мак відправив Службу Божу в наміренні українського народу з відповідною проповіддю, та панахиду за поляглих борців за волю України.

По Богослуженні в мотелі „Ксеня" відбулися Святочні Сходини, які відкрив кол. учасник Визвольних Змагань Ст. Щур. Привітавши о. пароха і приявних, він коротко пригадав історію, цілі і значення Листопадового Чину та сумний спомин 32-ої річниці смерти великого князя нашої Церкви бл. п. митр. Андрія Шептицького, попросивши присутніх повстанням й хвилиною мовчанки вшанувати пам'ять всіх борців за волю України. Зокрема привітав бувшого старшину УСС-ів ред. М. Островерху, попросивши його до слова.

Прелеґент, подавши коротко нарис і розвій подій, що спричинили Перший Листопад передав, на підставі власних спогадів постання формацій УСС-ів, які хоча з різних ідеологій та угруповань, але з одною ідеєю — Вільної України були першими, хоча в чужих уніформах, що створили ядро Української Національної Армії. Підкресливши особливу товариськість, великого духа, незвичайну дисципліну та запал серед УСС-ів, поштовхом до чого була Національна Революція 1917 р. в Україні, та перерахувавши всі недоліки-непідготованість, брак національної зрілости, набоїв, ліків, а найважливіше боротьба на два фронти — большевицький і польський — встоятись не дали сили. Хоча Листопадовий Змаг закінчився неуспішно — дух Його безсмертний і Він триває донині, а грядучі покоління вчаться на наших успіхах та похибках, щоби їх не повторяти.

Учениця-пластунка І. Яримович віддеклямувала „Український Лев" Симоненка, а п-і О. Кобзяр відчитала вірш Л. Храпливої „Перший Листопад". Святочні Сходини закінчено піснею „Не пора".

По сходинах предсідник С. Щур попросив приявних скласти пожертви на інвалідів та запросив на перекуску, яку підготовили гостинні п-во Кобзярі та їхні пані. Зібрані склали 157 дол. на інвалідів, а за кавою і солодким, листопадовими споминами та співом стрілецьких пісень спільно провели час до пізнього вечора.

А. Бук

ПРО ЛЮДИНУ РОЗУМНУ...

(Закінчення зі стор. 2-ої)

до самостановлення, бо того вимагає польсько-російська рація стану," — „Російський комплекс Польщі і обшар УЛБ", — обстоює Мєрошевський у „Культурі" (ч. 9 року 1974), становище якої є таке ж саме. Він полемізує головно з поляками, але теж і з росіянами-еміґрантами. Глибоко арґументовані свої погляди представив він у масі статтей, деякі з яких заповнять цілу книжку. Видання цієї книжки заповіло В-во „Культури".

На кінець одне питання: невже ж вістка про смерть і похорон сл. п. Юлія Мєрошевського не передісталась до лондонських українців, литовців і білорусинів? В жалібному поході, якщо не маніфестаційному, напевно були б їхні представники, а вінці і надгробні промови були б доказом, що ми вміємо оцінити і бути вдячні полякам, що справедливо і чесно відносяться до наших справ і підтримують нашу рацію стану, наші змагання до самостійности і соборности.

СИМОН ПЕТЛЮРА...

(Закінчення зі стор. 2-ої)

„Чи ми своєю боротьбою здобули для України щонебудь? Так, наша боротьба в історії українського народу буде записана золотими буквами. Ми виступили на арену історії тоді, коли весь світ не знав, що таке Україна! Ніхто не хотів її визнати, як самостійну державу, ніхто не вважав нашого народу за окрему націю. Єдино боротьбою, упертою і безкомпромісовою, ми показали світові, що Україна є, що її нарід живе і бореться за своє право, за свою свободу й державну незалежність... Признаймось без гордощів і без зайвої скромности, що за час дволітньої боротьби ми створили українську націю, яка й надалі активно боротиметься за свої права, за право самостійно, ні від кого незалежно порядкувати на своїй землі".

Хочу вказати на кілька найбільш знаменних етапів з життя і чинности Симона Петлюри після революції 1917 року. Ці етапи засвідчують, що Петлюра був насамперед борцем за українську незалежну державність.

ТАРЗАН, Ч. 7661. Ворог наближається!



Ось і наближається галопуюча бриґада... Якщо б тільки ця потвора була боєздатна...

Гм... Кулемети готові до бою...

Цей 30 калібрований кулемет ще можна спрямовувати в різні сторони...

Пустельний сухий клімат зберіг частини кулемета від заіржавлення... Щоб тільки можна було ним стріляти!!